

162. Kong Kristian stod ved højen Mast.

(Danmarks Ros.)

D. L. Rogert(?)

Maestoso.

1. Kong Kristian stod ved høj - en Mast i Røg og Damp, hans Vær-ge ham-re -

de saa fast, at Go-tens Hjælm og Hjer - ne brast; da sank hver fjendt- lig

Spejl og Mast i Røg og Damp. Fly, skreg de, fly, hvad flyg - te kan, hvo

staar mod Danmarks Kri-sti-an, hvo staar mod Danmarks Kri-sti - an i Kamp?

2. Niels Juel gav Agt paa Stormens Brag:

Nu er det Tid!

Han hejsede det røde Flag
og slog paa Fjenden Slag i Slag;
da skreg de højt blandt Stormens Brag:

Nu er det Tid!

Fly. skreg de, hver som ved et Skjul,
hvo kan bestaa mod Danmarks Juel
I Strid?

3. O, Nordhav! Glimt af Vessel brød

din tykke Sky;

da tyede Kæmper til dit Skød;
thi med ham lynte Skræk og Død,
fra Vallen^{*)} hørtes Vraal, som brød
den tykke Sky;
fra Danmark lyner Tordenskjold,
hver give sig i Himlens Vold
og fly!

4. Du Danskes Vej til Ros og Magt,
sortladne Hav!

Modtag din Ven, som uforsagt
tør møde Faren med Foragt,
og kæk som du mod Stormens Magt,
sortladne Hav!

Og rask igennem Sang og Spil
og Kamp og Sejer før mig til
min Grav!

Joh. Ewald.

*) Den høje svenske Kyst.